"അപ്രകാശിതം . . ."

ജനാലച്ചില്ലിലൂടെ തിരക്കിവന്ന വാടിയ മുല്ലപ്പൂക്കളുടെയും, ചുവന്ന പനിനീർപ്പൂക്കളുടെയും സുഗന്ധം തന്റെ ശ്വസനവ്യവസ്ഥയെ കീറിമുറിച്ചപ്പോൾ രാഹുൽ മധുരനൊമ്പരങ്ങളുടെ ദീർഘമായൊന്ന് നിശ്വസിച്ചു. ജീവനുണ്ടെന്ന് തന്നെത്തന്നെയൊന്ന് ഓർമ്മപ്പെടുത്തും പോലെ. പനിച്ചൂട് പിടിമുറുക്കിയ കണ്ണുകൾ വാശിപിടിച്ച് തുറക്കുമ്പോൾ അവനോർത്തു. "അവളായിരിക്കാം. ക്യാന്റീനിലെ ചെമ്പൻതലയുള്ള മാരുതിയുടെയും, ചൊക്കണ്ണൻ പേരറിയാത്ത അണ്ണാച്ചിയുടെയും മകൾ. എണ്ണക്കറുപ്പുള്ള. ചുരുളൻമുടിയിൽ ഇടവിടാതെ മുല്ലപ്പൂചൂടിയ, മഞ്ഞച്ച കാൽവിരലുകളുള്ള മാനസി. രാഹുൽ അവളെ നേരിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ, കഴിഞ്ഞ ആറേഴു ദിവസങ്ങളുടെ പനിച്ച ഓർമ്മകളിൽ, മനസ്സൊരുക്കിയ ശൈത്യകാലത്തിന് അവളുടെ കുയിൽമൊഴിയുടെ ഗന്ധമായിരുന്നു. 'മരീചികയിലെ മാനസസഖി' എന്നവളെ വിളിക്കണമെന്ന് തോന്നാറുണ്ട് രാഹുലുവിന്.

വാതിൽ തെരഞ്ഞിത്തുറന്നപ്പോഴും അവൻ തന്റെ ശാന്തമായ മിഥ്യാലോകത്ത് മാനസിയുടെ കൈപിടിച്ച് നടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു നിഴൽപോലെ എന്തോ ഒന്ന് പിൻതുടരുന്നതായി അവൻകരുതി തിരിയും മുമ്പ് ഒരു വിറയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം അവനെ കൊളുത്തിവലിക്കുകയായിരുന്നു. "മരുന്നൊന്നും വേണ്ടേ രാഹുൽ... എത്രനേരായി കൊടുക്കുന്നു." വെളുത്ത പ്ലാസ്റ്റിക് രൂപത്തിലുള്ള കോട്ടും, പാൻസും ധരിച്ച സ്റ്റാഫ്നേഴ്സ് മൃദുവായി അവനെ തലോടിവിളിച്ചു. രാഹുൽ ഒന്നു ചിരിക്കുകമാത്രം ചെയ്തു. "പിന്നെ, വേഗം മരുന്നുകുടിച്ചോ, ഡോക്ടറ് റൗണ്ട്സിന് വരണ സമയാകുന്നു." തന്നെ കാണാതിരിക്കണമെന്നോണം കണ്ണുകളും മൂടിക്കെട്ടിയ

നേഴ്സ്, ഒരോർമ്മപ്പെടുത്തലിന്റെ വാത്സല്യത്തോടെ അവനെ ~~ഓർമ്മപ്പെടുത്തി~~ ഉപദേശിച്ചു. ആദ്യകാഴ്ചയിൽ വെറുപ്പുതോന്നിക്കുന്ന ആ വെളുത്ത രൂപത്തെയും അവൻ ~~[illegible]~~ ആദ്യമൊക്കെ എന്തിനെന്നില്ലാതെ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നതും രഘു ആ ആവിളിയിൽ നിന്നും ഓർത്തെടുത്തു. പോകുമ്പോൾ അവൾ ഒരിക്കൽക്കൂടി ഓർമ്മപ്പെടുത്തി.

" ഇപ്പൊന്തായാലും, പനിയൊക്കെക്കുറഞ്ഞ് മിടുക്കനായിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും ഇനിയൊന്നും തൊടക്കണ്ടാട്ടോ. കോമ്പൗണ്ടിലും വന്നിട്ടുണ്ട് ആ നാശങ്ങള്, വവ്വാലേ, ബാക്കിയുള്ളോരേം കൂടി കൊന്നിട്ടേ പോകുള്ളെന്നാന്നു." ആ വെളുത്ത പ്രേത അവർക്കുപിൻപേ നടന്നുപോകുന്നത്, ചത്തകണ്ണുകളോടെ ഇടമുറിയാതെനോക്കി രഘു മരുന്നിന്റെ ചവർപ്പ് നുണച്ചിറക്കി. "കൊല്ലേ, വവ്വാലുകളോ. എന്നിട്ട് ഞാൻ ചത്തില്ലല്ലോ." അവൻ ആരോടെന്നില്ലാതെ മന്ത്രിച്ചു.

~~പണ്ടൊക്കെ തറവാടിന്റെ നീളൻതിണ്ണയിൽ~~

നിശബ്ദം മനസ്സിലേക്കൊഴുകിയ ഓർമ്മകളുടെ പ്രവാഹങ്ങൾ കൈക്കുമ്പിളിൽ ആവുന്നത്ര ഒതുക്കിപ്പിടിക്കാൻ രഘുവിന് പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അന്നൊക്കെ തറവാട്ടുവീടിന്റെ നീളൻതിണ്ണയിൽ അമ്മയുടെ മടിയിലിരുന്ന് തൊട്ടുവക്കത്തെ ആലിൻകൊമ്പിൽ ചേക്കേറുന്ന എണ്ണമറ്റതരം പറവകളെ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിയിരിക്കുമ്പോൾ, അവയുടെ ജീവിതഗതിക്കുകുറുകെ പറക്കുന്ന ശീലക്കുടചൂടിയ കുറുക്കൻമാരെ അവൻ ആശ്ചര്യത്തോടെ നോക്കിയിട്ടുണ്ട്. അന്ന് അമ്മ പറയുമായിരുന്നു " മരിച്ചുപോയോരാ രഘു ഈ പറപ്പോന്നത്, രഘൂട്ടന്റെ മുത്തശ്ശീം മുത്തച്ഛനും ഒക്കെ അവരുടെ കൂടെ ഉണ്ടാവും" ബാല്യത്തിന്റെ അടങ്ങാത്ത മാമ്പഴക്കുസൃതിയോടെ ഒരുപാടൊക്കെ അവൻ ചോദിക്കുമായിരുന്നു. "പിന്നെന്തിനാ അമ്മേ, ഇവരൊക്കെ രാത്രി പറക്കുന്നെ, പകലുവന്നൂടെ." ഈറൻ മണമുള്ള കോന്തലത്തലപ്പുകൊണ്ട് രഘൂട്ടനെ സ്നേഹപൂർവ്വം ഒതുക്കിപ്പിടിച്ച്, ~~[illegible]~~ അവന്റെ തേൻമധുരമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ഉത്തരം പറയാൻ അപ്പോഴൊക്കെ അമ്മയും അവനോളം ചെറുതായിരുന്നു. " അതെന്താന്നറിയ്യോ രഘൂ, അവർക്ക്, അവരെയാരും കാണുന്നതോ, മനസ്സിലാക്കുന്നതോ ഒന്നും ഇഷ്ടല്ല. മിണ്ടാതെവന്ന് പ്രിയപ്പെട്ടവരെയെല്ലാം

കണ്ട് തിരിച്ചുപോവും. ~~അ~~ അമ്മേന്റെ രഘൂട്ടൻ അമ്മേനെ പറ്റിക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കാറില്ലേ അതുപോലെ അവനും ശ്രമിച്ചിരിക്കും." പിന്നെ എന്നായിരുന്നു രഘു ആ ദുഃഖം വിരുന്നുകാരെ സ്നേഹിച്ചുതുടങ്ങിയത്. അമ്മ അവരുവിളിച്ചപ്പോൾ കൂടെപ്പോയതുമുതലോ, അതോ, അമ്മയുടെ അസ്ഥിമാടത്തോടുചേർന്ന അയനിമരത്തിൽ അവ ചേക്കേറിയപ്പോഴോ.. വ്യക്തമായി അറിയില്ല. എങ്കിലും താൻ അവയെ സ്നേഹിച്ചിരുന്നു, അല്ല സ്നേഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ അയനിമരച്ചോട്ടിൽ വീണുകിടന്ന ആ കുഞ്ഞു വവ്വാലിൻകുഞ്ഞിനെ അവൻ ഹൃദയത്തിന്റെ ചൂടുനൽകി വളർത്തിയതും. അവനിപ്പോൾ എന്തുപറ്റിയിരിക്കാം. തന്നെ വിട്ട് പോയിരിക്കുമോ... അയലത്തെ നാരായണിയേടത്തിയെ പനിപ്പിച്ചു കൊന്നത് അവയാണെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ മുതൽ അച്ഛന് ആ വർഗ്ഗത്തോട് കടുത്ത ദേഷ്യമായിരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ കൊന്നുകളഞ്ഞു കാണുമോ അവനെ. അവന്റെ ഹൃദയം ഒരു പാറക്കല്ലിലിടിച്ചെന്ന പോലെ നൊന്തുപിടഞ്ഞു. "അത് ഒരുപക്ഷേ അമ്മയായിരുന്നെങ്കിലോ."

നനഞ്ഞ ~~മിഴി~~ മിഴികൾ അവലാതിപ്പെട്ട് തുടയ്ക്കുമ്പോഴേക്കും മൂർത്തി ഡോക്ടർ കടന്നുവന്നിരുന്നു. ~~[illegible]~~ 'നിഷ'യെ ഭയക്കാത്ത, അസുഖത്തെയും ഭയക്കാത്ത സ്വർണ്ണമുടികളുള്ള മൂർത്തി ഡോക്ടറോട് അവനെന്നും ഒരു മുത്തച്ഛനോടെന്നപോലുള്ള വാത്സല്യമാണ്. സേഫ്റ്റി ഡ്രെസ്സോ മറ്റ് സുരക്ഷാ സങ്കേതങ്ങളോ വേണ്ടെന്നു വച്ച് ആ ചെറിയ വലിയമനുഷ്യൻ, നെറ്റിത്തടത്തിൽ കൈയ്യമർത്തി തമിഴ്ച്ചുവയുള്ള മലയാളത്തിൽ ഓർമ്മപ്പെടുത്തി." രഘൂ... ഇന്ത, അസുഖങ്ങൾ എല്ലാമെ നമ്മുടെ മനസുടെ വെറും തോന്നൽതാ... ഡോണ്ട് വെറി. യു ആർ ഓൾറൈറ്റ്. യു മസ്റ്റ് ടേക് എ സ്ലീപ്. ~~[illegible]~~ ശരി".

ഉറക്കത്തിന്റെ മുഷിപ്പ് അപ്പോഴും രഘുവിനെ അവലാതിപ്പെടുത്തി."അച്ഛനെ ഒന്നുകണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ.." അവൻ മനസ്സുകൊണ്ട് നീണ്ട ഇടനാഴികളുള്ള ആ പഴയ ഹോസ്പിറ്റൽ വരാന്തയിലൂടെ പറക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ... എന്തെന്നില്ലാത്ത ശൂന്യത അവനെ വരിഞ്ഞുമുറുക്കി. രഘു കണ്ണുമിഴിച്ചു. മാനസിയുടെ കരിവളത്താളങ്ങൾ കാതോർത്ത്.

നിറച്ചിരിക്കാതെ , വാതിൽക്കലന്നത്തെ നേർത്തൊരു കാൽപെരുമാറ്റം നിലത്ത് നിർജ്ജീവമായി മരിച്ചുവീണ മഞ്ഞ കൂട്ടുകളെ തഴുത്തുത്തെറിക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടാണ് രഘു ഉണർന്നതെന്നു തോന്നുന്നു. നിശബ്ദമായിരുന്ന വാതിൽ ഇരുട്ടിൽ , അന്ധതയെ ഭേദിച്ച് തുറന്നപ്പോൾ ഒന്നു പുളഞ്ഞു. രഘു കിതയ്ക്കുന്ന രോഗശയ്യയിൽ നിന്നും കണ്ണുമിഴിച്ചു. 'അച്ഛൻ' , അവൻ വാതിൽ തുറന്നുവന്ന മങ്ങിയ വെളിച്ചക്കീറിലേക്ക് പ്രതീക്ഷയോടെ പാളിനോക്കി. ചിലമ്പുന്ന കാൽത്തളകൾ, പൂർവ്വാധികം ഒച്ചയോടെ എന്തൊക്കെയോ പിറുപിറുക്കുന്നപോലെ , എന്തോ ഒന്ന് അനുവാദമില്ലാതെ ~~അവന്റെ~~ അരികിലേക്ക് നടന്നടുത്തു. രഘു പതറിയില്ല , ഒച്ചവച്ചില്ല. വികാരങ്ങളൊക്കെത്തന്നെയും മുമ്പേതന്നെ അവനിൽ നിന്നും പിഴുതെറിയപ്പെട്ടതുപോലൊരു ശൂന്യത. പ്രകൃതിമുഖം പച്ച , ചുവപ്പും , വെള്ളയും മുഖത്തെഴുത്തും കണ്ണിൽ. വർണശബളമായ ആടയാഭരണങ്ങളും. മറുപകുതി തീജ്വാലകൾ തീണ്ടിയ മിഴികളും അതിൽ പഴുത്തെരിയുന്ന ലാവപോലെ ചുകന്ന ഭാവമുള്ള ഒരു വിചിത്രരൂപം. തന്റെ സ്മൃതിമണ്ഡലങ്ങളിൽ സംഹാരതാണ്ഡവമാടുന്ന മാടനായി അവനു തോന്നി. രഘു ഇന്നലെകളിലേക്ക് തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല , നാളെകളെ കാത്തുനിന്നുമില്ല. മൂർത്തി ഡോക്ടർ പുലർച്ചെ കതകുതുറന്നു വരുമ്പോൾ അവൻ കിടക്കയി മുറിയിലില്ലായിരുന്നു. ആശുപത്രി മുറ്റത്തെ കാട്ടാൽമരങ്ങളും ശൂന്യമായിരുന്നു.